

Wyrok WSA w Łodzi z dnia 7 lipca 2010 r. sygn. II SA/Łd 510/10

W ocenie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego organ administracji publicznej prowadząc postępowanie, którego rezultatem jest wydanie decyzji na podstawie art. 89 ust. 7 ustawy o pomocy społecznej powinien zebrać taki materiał dowodowy, który wykaże, czy wnioskodawca zasługuje na udzielenie mu przez Państwo pomocy, mimo wejścia w konflikt z prawem, tj. czy jego działanie odpowiada zatwierdzonemu programowi usamodzielnienia i deklarowanej chęci zdobywania wykształcenia. Postępowanie dowodowe na gruncie rozpoznawanej sprawy winno zatem, zdaniem Sądu, obejmować analizę programu usamodzielnienia, wystąpienie do szkoły, do której uczęszcza skarżący o przedstawienie konkretnych osiągniętych wyników w nauce, zestawienia obecności i nieobecności, opinii nauczycieli i wychowawców o zachowaniu skarżącego i jego stosunku do szkoły i nauki.

Dopiero dysponując takim zgromadzonym materiałem organ jest w stanie stwierdzić, czy deklarowana przez stronę chęć zmiany postawy życiowej i zdobycia wykształcenia znajduje odzwierciedlenie w rzeczywistości. Oczywistym jest bowiem, że brak postępów w nauce, nieodpowiednie zachowanie czy liczne nieusprawiedliwione nieobecności mogą świadczyć o lekceważącym stosunku do nauki i nierealizowaniu programu usamodzielnienia. Jednak udokumentowane postępy skarżącego w nauce i poprawne zachowanie mogą stanowić okoliczność, która świadczyć będzie o chęci skorzystania z szansy, jaką otrzymał na skutek warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności za popełnione przestępstwo.

Warto przy tym podkreślić, że organ administracji winien również wziąć pod uwagę nie tylko bezpośrednie korzyści materialne, jakie wynikają dla skarżącego z faktu otrzymania pomocy pieniężnej, ale również szerszy społeczny aspekt sprawy.

Źródło: Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych